

LEVENT KARASULU'NUN ARDINDAN...

**Dr. Çağlar
ÇUHADAROĞLU**

e-posta:
caglar.cuhadaroglu@florence.com.tr

*Grup Florence Nightingale
Genel Tıbbi Koordinatör*

1987 yılı olmalı İstanbul Tıp Fakültesi fotoğraf kolunda yeni arkadaşlarla tanışırken bunlardan biri ile yıllar süreceğiz yol arkadaşlığı yapacağım aklıma gelmezdi. Önce fotoğraf kolu hemen ardından 12 Eylül darbesi sonrası dönemin baskıları altında yeşermeye çalışan öğrenci dernekleri çatısı altında hep birlikte çalıştık.

Fotoğraf gezisi denildiğinde biz hep insanı, ama dönüp bakıyorum da, hep emekçi insanı ya da umudumuz çocukları çekmişiz. Dönüp filmi banyo etmek, Durst Agrandizörde basmak, kartı kurutmak sonra sergileyip tartışmak... Bugünün dijital çağında saniyeler süren tek bir kare, dakikalar, hele sergileyecekseniz saatler sürerdi. Bu sırada hem fotoğrafı hem ülkeyi konuşmak hem de yüzyıllar öncesinden başlayarak... Bilgi dağarcığımda bir şeyler varsa Levent Karasulu'nun çok önemli bir payı olduğunu bugünden geriye bakınca daha iyi anlıyorum.

Öğrenci derneğinde omuz omuzaydık. Tartışma grupları kurduk. Birlikte okuduk, anlattık. İtiraf edeyim eylem varsa hep Levent önde ben arkadaydım. Bir gün neden diye sormadı. Hep anlayışla karşıladı. Tüm yaşamı da böyle sürdü. Kendisi için bir şey istemeyip, hep başkası için mücadele ederek.

1993'de Uyku Laboratuvarı kuruldu. Aynı yaz Levent kliniğe asistan olarak başladı. Her bir kablosunu, pilini, kayıt aygıtını birlikte monte ettik onardık. Ben teknik bir tez seçtim. Levent "Solvent işçilerinin uykusunu" araştırdı. Haftalar boyu Gedikpaşa'da işçilerle beraberdi. "Levent şu yazıları yaz, Doçentlik dosyasını tamamla...". "Ağabey,'nun tezini yazıyoruz bitsin öyle, kongrenin mektuplarını gönderelim,sonra".

2005-2006 Türk Toraks Derneği kongrelerinin mutfağında çalıştık. Öyle böyle değil. Kitapçık basılırken, mektuplar giderken çok kez sabahladık. Ben yıldım, o yılmadı.

En kızgın anınızda, sizi sakinleştiren, doğruya yönelten kaç arkadaşınız var? Yeri geldiğinde küfredip odaya girdiğimde, "oy oy oy hele anlat..." diyen. Sonra birlikte çözüm ürettiğiniz.

Ben yaşamım boyunca sıkça yönetim kadrolarında bulundum. Garip iştir. Verdiğiniz karar birini hatta bir grubu üzebilir. Benim için bir kolay yolu vardı. Levent'e anlatırdım. Dinlerdi, değerlendirir ve akıl verirdi. Çok kez dönüp karar değiştirdiğim, gönül almışlığım olmuştur. Levent iyi tarafımın bir parçasıydı.

*Yazdıkça anlıyorum ki
Levent ne çok şey katmış.
Ne çok şey öğretmiş...
Bu anılar ve öğrenmişliklerle
biz devam ediyoruz.
O bize öğrettikleri ile
devam edecek.*

AHMET LEVENT KARASULU

(Göğüs Hastalıkları Doçenti ve
Eğitim Görevlisi, 1970-2016)

Dr. Sedat ALTIN

e-posta: draltinsedat@gmail.com

*Yedikule Göğüs Hastalıkları ve
Göğüs Cerrahisi Eğitim ve Araştırma
Hastanesi Göğüs Hastalıkları Kliniği*

Sevgili Kardeşim Levent

Neydi bu acelen?
Neden bu kadar hızlı yaşadın hayatı?
Seni tanıdığımda gencecik bir uzmandın,
Sonra kendini sevdirdin tatlı dilinle
Yedikule'yi Yedikule edenlerden oldun
Her zaman Abi'ndim senin, hiç saygıda kusur etmedin

Özel insanlar vardır hayatımızda
"Sana ihtiyacım var" demenize gerek kalmadan,
Yanınızda olan
İşte sen öyleydin
Çok nasihatımı dinledin
Çok yakınımda oldun
Çok ama çok güzel günlerimiz oldu
Hiç unutamayacağım
Hep hatırlayacağım
Sen benim için, Yedikule için özeldin

Güzel insandın vesselam güzel
Ruhun şad olsun
Nur içinde yat, rahat uyu kardeşim
Bizi çok erken bıraktın
Neydi acelen
Bizi öksüz bıraktın
Herkesi üzgün bıraktın Levent'im

Sedat Abi'n

23 Mart 1970 tarihinde İstanbul'da dünyaya gelen sevgili Levent, ilk, orta ve lise eğitimini İstanbul'da tamamlayıp İstanbul Tıp Fakültesinden 30 Temmuz 1993 tarihinde mezun olduktan sonra yine İstanbul Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Anabilim Dalında 20 Ağustos 1998 tarihinde uzmanlık eğitimini tamamlayıp Göğüs Hastalıkları ve Tüberküloz uzmanı oldu.

Güngören Verem Savaş Dispanserinde bir müddet çalıştıktan sonra geçici görevle 29 Haziran 2001 tarihinde Yedikule Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi Eğitim ve Araştırma Hastanemizde hizmet etmeye başlamıştır. 2003 yılında 4 yataklı Uyku Laboratuvarı onun önderliğinde hizmete sokulmuştur. İlâveten 2004 yılından itibaren de Girişimsel Pulmonoloji ünitemizin baş aktörlerinden biri olarak hizmetini taçlandırmıştır.

2 Şubat 2007'de asaleten ataması yapılmış, 29 Haziran 2012 tarihinde girdiği doçentlik sınavını başarıyla geçip Göğüs Hastalıkları Doçenti unvanını almıştır. 26 Mayıs 2014 tarihinden itibaren de eğitim görevlisi olarak çalışmalarını sürdürmüştür. 19 Temmuz 2016 günü elim bir kaza (düşme) neticesi aramızdan ayrılmıştır.

Hepimizin başı sağolsun. Yedikule öz evladını, ben de öz kardeşimi kaybettim.

TANIDIĞIM

LEVENT KARASULU

Dr. Levent DALAR

e-posta: leventdalar@gmail.com

İstanbul Florence
Nightingale Hastanesi

Ezanın okunmasını bekliyoruz. Ortabayır Merkez Camii avlusu kalabalık. İyice köşeye çekilip kalabalığı gözden geçiriyorum. Doktorlar, hemşireler, farklı hastanelerden bir çok çalışan, editörler, Kızılay Genel Başkanı, yazarlar, gazeteciler, şairler, komünistler, dindarlar, temizlik personeli ve profesörler... Levent'in ömrü boyunca dokunduğu herkes, o göçüp giderken hiç değilse ruhuna bir kez daha dokunmak istiyor. Fark ettim ki bu camii avlusu aynı zamanda Levent'in aklının içi. Onun aklının ve sorularının zenginliğini hem de kalbinin genişliğini gösteriyor bu camii avlusunu dolduran kalabalık.

Benim tanıdığım en zeki insanlardan biriydi Levent. Günlerce aralıksız edebiyattan başlayıp tiptan çıkarak elektronik sistemlerinden bronkoskopiye zıplayarak aralıksız sohbet edebildik. Müzik dinledik beraber, bazen Leonard Cohen, bazen Zeki Müren. Hiç çelişmezdi onun kafasında eğer ruhuna dokunuyorsa farklı nesnelere.

Batı Trakya göçmeni uzun süre vatansız kalmış hekim bir baba ile soyu Yemen'e dayanan cefakar bir annenin oğluydu Levent. Babasını da sadece 11 ay önce yine birlikte bu camiinin avlusundan uğurlamıştık. Bu mahallede yıllarca hekimlik yapmıştı baba. Mahallenin babacan doktoru idi, kendi muayenehanesinde yıllarca herkese baktı. Sanırım bu mahalle ve babasının muayenehanesi Levent'in esas okuluydu. Burada öğrendi yoksulluğu, dayanışmayı, merhameti, haytallığı. Lise yıllarında içine girdiği sol kültür onun bu kenar mahalle delikanlısı bıçkın ruhunu kendince bir kalıba dökmesini sağladı. Babasının emanet ettiği bir dövüş hocası yine bu mahallede öğretti ona elin elden üstün olduğunu, sınırlarını bilmezsen kaybolacağını. Hayta ruhu zamanla bir savaşçıya dönüştü. Tıp fakültesini kazandı, başarıyla tamamladı, sonra istediği her yere girebileceği kadar yüksek bir puan alarak Göğüs Hastalıkları uzmanlık eğitimine başladı. Asistanlığı boyunca bir yandan iyi bir klinisyen açık ufuklu bir hekim olarak çalıştı, bir yandan da politik kimliğinin gerektirdiği cengaverliklerle uğraştı. Bu iki meşgale aslında hayatın içinde duruşunu özetliyor Levent'in. Hep doğru bildiğini yap, eşitlik için, adalet için, iyilik için. Herkesin iyiliğe kaynak olarak gördüğü yer farklı olabilir, Levent de o kaynağı arıyordu, buradadır diye zannettiği her zeminde durarak ama sorarak kurcalayarak. Önemli olan eğilip bükülmeden, erdemle ayakta kalmak, ne paraya kul olmak ne makam mevki sevdası ile hastalanmak. Levent her işini öyle yaptı. Hekimliğini de öyle yaptı.

Ben girişimsel bronkoskopi öğrenmeye neden niyet ettim, nasıl başladım bu işlere biliyor musunuz? Daha henüz bitirmiştim asistanlığımın birinci yılını. Takip ettiğim bir hastamın tümörü sağ ana bronştan trakeaya taşmıştı zor-

lukla nefes alıyordu. Cezaevinden yeni çıkmış gariban bir gecekondu sakini, henüz 47 yaşında. Biz takip ederken onu boğularak öldü gitti, elimizden hiçbir şey gelmeden. Garibanın da bu tedaviye ulaşacak parası yoktu. O gün girişimsel bronkoskopi öğrenmeye ve öğrendiğimi de elimden geldiğince ulaşabildiğimce çok insana öğretmeye karar verdim. Levent'le beni aynı yolda yürüten duyduğumuz bu kaygı, bir insanlık ayıbını, öyle görüyorduk biz, temizlemek arzusu oldu. Yedikule'nin girişimsel ünitesini Sedat Altın Hocanın öncülüğünde birlikte kurduk. Şartnameler yazdık, dilendik, bulduk buluşturduk uydurduk ama ünite kalıcı oldu. O ünite bugün Türkiye'nin farklı yerlerinde başarı ile bu işlemleri yapabilen birçok hekim yetişti. Levent onların ellerinin üzerinde geziniyor şimdi, o da onlarla birlikte tedavi ettikleri hastalara dokunuyor ve dokunmaya devam edecek.

Levent hastası için doğru olanı her zaman hiçbir karşılık beklemeden yaptı. İyi bir klinisyendi, sezgilerini ve zekasını işini daha iyi yapabilmek hastasına daha çok faydalı olabilmek için kullandı. Ama huzursuzdu hep, hep kıpır kıpırdı. Ben bir kez bile onun sakince oturarak telefonla konuştuğunu görmedim. Konuşurken bir o yana bir bu yana hızlı hızlı yürür, heyecanlı el kol hareketleri ile telefonun sınırlarını aşmak isterdi. Kafasının içi sorularla doluydu, cevaplarını ararken de daldan dala sıçrardı, bazen yarım kalırdı aradığı cevaplar. Yine de ne yaptıysa hep iyi yaptı. Geniş ufkuyla bir nesneyi tüm yönleriyle bir bakışta görebilirdi.

Ama hep huzursuzdu. Kalbinin içinde bir yerde büyük bir kara delik vardı, burgacı ile içini ağrıtan, durduğu ovaları soğuk karlı dağ başlarına çeviren. O kara deliği hiçbir şeyle dolduramadı. Çok sevildi, bunu biliyordu. O da sevdi kendince acıtarak bazen çevresindekileri, ama sevdiği herkese nadir güzellikte rastlanan bir çiçek uzattığı için hep mazur görüldü. Huzursuzluğu hep yarım bıraktırdı ona bir şeyleri. En kötü huyuydu, yarım bırakmak. Şimdi de işte bizi yarım bıraktı, ömrünü yarım bıraktı.

Bu satırları yazarken kalbimin eksik kalan yerinde küçük bir fırtına kopuyor. Orada Levent'le oturup fırtınanın vereceği zararları konuşuyoruz, bencillikten aşktan efendisiz bir kavgadan laflıyoruz. Pilli Bebek çalıyor arkada:

**“erken ölümlerin ardından
hep aynı yere dönerken
ıslak sokaklar boyu düşündüm
solmuş insanların yüzünden
gülümseme beklerken
tren yolları boyu düşündüm
sanki yıllardır uzaktayım ben
özlemlerin hep sessiz derinden
ama yalanlar görürüm hala
buradan bakınca şu sonsuz dünyaya
olsun demek de zor artık
çocuk düşlerimiz yok artık”**

Levent artık yalanlar görmeyecek, gerçeğin kendisi ile buluştu. Ayrı kaldığı için hep acı çektiği çocuk düşleri sarmalsın onu. Tüm maceraların en cesur ve becerikli kahramanı olsun. Duru, sakın huzurla uyusun.